

Formanden: Den ærede Landsthingsmand har Ordet.

N. Nasmussen: Hvis jeg har sagt noget Saadant, da maa jeg have udtrykt mig urigtigt, thi jeg kan naturligvis aldrig falde paa at tænke, at Rigsdagen ikke skulde behøve Regjeringens Medvirkning. Jeg maa derfor enten have udtrykt mig urigtigt, eller ogsaa har den ærede Formand opfattet mig urigtigt, thi jeg har aldrig kunnet mene, at vi ikke behøvede Hans Majestæt Kongens Stadsfæstelse, inden en af Rigsdagen vedtagen Lov i Birkeligheden kunde blive til Lov.

Formanden: Det ærede Medlems sande Mening vil Sagen retvel kunne være i Tvivl om, men de Udtryk, han brugte, kaldt ganske anderledes.

Den 4de Landsthingsmand for 1ste Kredss har Ordet.

Lehmann: Jeg troer ogsaa med den sidste ærede Taler, at der ikke kan være den allerførneste Tvivl om, at hans Mening kun har været den, at hele den lovgivende Magt er Grundlovens Fortolker. Men dertroer jeg ogsaa, at han har Ret, thi det høist interessante Spørgsmaal om, hvorvidt Domstolene kunne bedømme en Lovs grundlovs-mæssige Berettigelse, maa efter min Mening i Danmark besvares med Nei. Jeg er altsaa fuldkomment enig med ham i, at, naar den lovgivende Magt, nemlig Rigsdagens to Afdelinger og Kongen og hans Regjering have vedtaget og stadsfæstet Noget, saa maa enhver Mand i Landet erkende det for at være overensstemmende med Grundloven, og at det saaledes kun bliver reent theoretiske Indvendinger, som derimod kunne opstilles. Derimod maa det aabenbart have været en reen Fortalelse, naar den ærede sidste Taler vilde hjemle den oprindelige Ophavsmand til det foreliggende Lovforslag en Ret, som man med Rette kun kan vindicere for hele den lovgivende Magt. Hvilket Sæde den oprindelige Forslagsstiller saa end vil sætte sig paa, vil han dog ikke nogenstunde kunne komme i det Tilfælde, at kunne paabyde, hvorledes For-

holdet skal ordnes, og, skulde han eller nogen Anden ville gjøre et Forsøg derpaa, saa haaber jeg, at baade den lovgivende og den dømmende Magt i Danmark ville være stærke nok til at holde saadanne Forsøg i Ave. Jeg betragter inidlertid, som sagt, denne Uttring af den sidste ærede Taler som en reen Fortalelse. I modsat Fald vilde Sagen jo ogsaa faae en ganske anden Betydning og den ærede sidste Taler endog maatte opfattes som den, der vilde melde sig til Kategorien af Medskyldig. — Efter at have udtalt dette, skal jeg endnu tillade mig en Bemærkning ligeoverfor den ærede sidste Taler, og det er den, at det factisk ikke er rigtigt, som han sagde, at Spørgsmaalet om det foreliggende Lovforslags Stilling til Grundlovens § 82 ikke har været Gjenstand for Behandling i det andet Thing. Den ærede Taler maa aldeles ikke have lagt Mærke dertil, men det har spillet en meget stor Rolle der, og der er i saa Henseende blevet taget meget bestemte Reservationer. Jeg kommer herved til at berøre et Punkt, som er af den allerførste Betydning med Hensyn til hele denne Sags Stilling her, og det er, at baade Formanden i Udvalget i denne Sag i det andet Thing og den ærede Forslagsstiller der paa det Allerbestemteste have erklæret, at, hvad der i samme ved 3die Behandling blev vedtaget i Folkethinget, ikke var dettes sidste Ord, men kun var et Spørgsmaal henvendt til Landsthinget, et Spørgsmaal, til hvis Besvarelse den ærede Forslagsstiller iøvrigt nu allerede vil have faaet en Deel Momenter. Dette er, som sagt, blevet udtalt af flere i det andet Thing, og jeg har navnlig nys nævnt Lo, som vare meget berettigede til at udtale det. Formanden i det der nedsatte Udvalg erklærede tillige, at, hvis Sagen havde foreligget til endelig Vedtagelse: Ja eller Nei, da maatte han, som Lovforslaget nu var affattet, stemme Nei, og at han kun stemte Ja omtrent paa samme Maade som man ellers i ethvert af Thingene pleier at stemme om en Sags Overgang til 3die Behandling, nemlig aldeles uden Præjudice for, hvorledes man vil stemme med Hensyn til den endelige Vedtagelse, idet Diemedet med den Beslutning,